

הטראנס של משטר המגדר

בשנה שעברה חווה בית ספר איכותי במינסוטה, וגם ילד קטן אחד, את השפעתו המשתקת של השיח החדש אודות זהות מינית - בשל אידיאולוגיה הרסנית של זוג הורים. מסמך

"האקדמיה הקלאסית נובה", בית ספר בסנט-פול שבמינסוטה, הוא בית ספר מהסוג שרוב ההורים המחפשים לילדיהם חינוך מן המעלה הראשונה יכולים רק לחלום עליו. זהו בית ספר מקיף (מגן ועד כיתה י"ב) בזיכיון - כלומר בית ספר עצמאי במימון ציבורי. הוא נוסד בשנת 2003, ומתקיימים בו, נוסף על הלימודים הרגילים, לימודים קלאסיים בתחומי הלשון, הלוגיקה והרטוריקה. התלמידים קוראים את האינאיס, את האיליאדה ואת התופת של דאנטה.

אתר האינטרנט של "נובה" מכריז כי "ההורים הם המחנכים הראשיים של ילדיהם". מסמך הכוונות של בית הספר קורא לתלמידיו לחיות "חיי סגולה של חובה ואידיאלים". המגזין "יו-אס ניוז אנד וורלד ריפורט" ציין את התיכון בנובה כטוב ביותר במינסוטה כולה, ואף העמידו במקום הרביעי בדירוג התיכונים-בזיכיון בארצות הברית כולה.

אלא שב-14 באוקטובר 2015 קיבלו הורי כיתות גן עד ה' הודעת דוא"ל שעתידה הייתה לשנות את פניו של בית הספר. מנהלת הכיתות הנמוכות ברוק טווינג'אן הודיעה להורים כי בשנה הבאה נובה "תסייע לתלמיד/ה עם אי-התאמה מגדרית". מונח זה, הסבירה, "מתאר ילדים שהזהות, ההתנהגות או תחומי העניין שלהם אינם תואמים לציפיות החברתיות המסורתיות המקושרות במין המיוחס להם מלידתם. חשוב לציין שביטוי מגדרי זה משתנה בהתמדה, כיוון שהתלמידים בודקים כל הזמן היבטים רבים ושונים של זהותם".

במסגרת התמיכה בילדה/ה בעל/ת האי-התאמה המגדרית, נובה תלמד את תלמידי

קתרון קרסטון היא עמיתה בכירה במרכז הניסוי האמריקני (Center of American Experiment) במיניאפוליס שבמינסוטה, ארה"ב. המאמר פורסם בכתב העת פירסט ת'ינגס (First Things), גיליון דצמבר 2016. מאנגלית: צור ארליך.

כיתות גן עד ה' "על היופי בהיות אתם עצמכם". כל הילדים הללו יקראו ספר ושמו 'הילד הנסיכה שלי', "המספר את סיפורו של ילד המבטא את העצמי האמתי שלו דרך לבוש ומשחקים שמבחינה מסורתית אופייניים לילדות". כך צללה האקדמיה הקלאסית נובה לאזור הדמדומים של פוליטיקת הטרנס-ג'נדר.

מכתבה של טוויניאן היה מענה ללחץ ממשפחה חדשה בנובה. דייב והאנה אדוארדס ביקשו מהנהלת בית הספר "התאמות" לילדם בן החמש, שלדבריהם תיאר את עצמו כ"בן שאוהב דברים של בנות". דייב אדוארדס הוא דוקטורנט לפסיכולוגיה חינוכית באוניברסיטת מינסוטה. מחקרו מתמקד ב"יצירה ויישום של מדיניות ופרקטיקה מכילות-מגדר בבתי ספר של גן עד תיכון"; כך על פי האתר שלו, המוקדש לנושא זה, GenderInclusiveSchools.org.

האנה אדוארדס אמרה לתקשורת המקומית שהיא החלה לחשוך שבנה הוא בעל אי-התאמה מגדרית כאשר, כשהיה בן שנתיים, ראה בטלוויזיה את כוכבת הפופ ביונסה מופיעה בגמר ה"סופר בואל". הוא התחיל לרקוד כמו הזמרת, ואז הסביר "אני ביונסה, אני ילדה". מעט לאחר מכן, סיפרה, הוא החל לגלות חיבה לתחפושות של נסיכה ולשאר "דברים של בנות". "זה אצלי סוג של 'החיים לפני ביונסה' ו'החיים אחרי ביונסה'", אמרה.

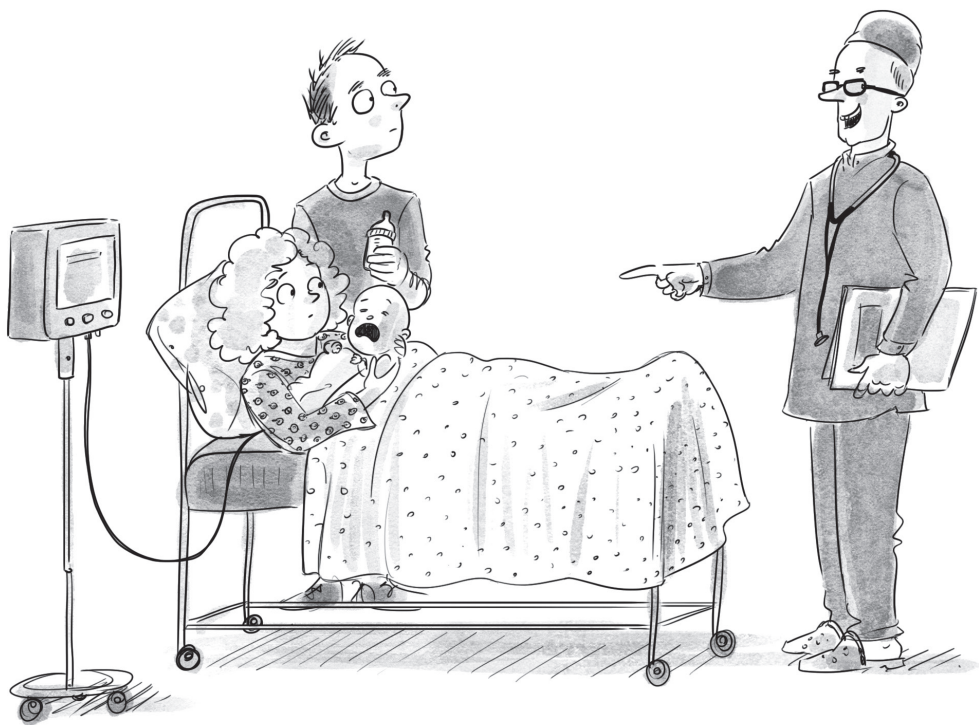
השתקה בחסות החוק

הורי נובה – רבים מהם רופאים ועורכי דין ושאר בעלי מקצועות חופשיים – היו תמיד קהילה מגובשת, אף כי השקפותיהם מציבות אותם על פני כל הקשת הפוליטית. אך בעקבות מכתבה של אדוארדס הם נחלקו עד מהרה לסיעות. כולם הסכימו שיש להתייחס יפה לתלמיד-הגן הנדון, אך רבים סברו ש"זהות מגדרית" אינה תחום לימודים ראוי, וחששו כי מדובר בניסיון של ההנהלה לעקוף את הכללים הנוקשים הנהוגים בבית הספר בנושא תכנית הלימודים ושינויה. הורים אחרים תמכו בשינויים בהתלהבות. מורים ותלמידים נשאבו אל העימות. כאשר הוויכוח נעשה פומבי, התקשורת המקומית הפכה את בני הזוג אדוארדס לסלבריטאים.

ההנהלה טענה שבית הספר מחויב על פי חוק להיענות לדרישות משפחת אדוארדס. צוטטו שני סימוכין: חוק נגד בריונות של מדינת מינסוטה, הקרוי "החוק לבתי ספר בטוחים ותומכים", ותקנה 9, חוק פדרלי הקובע אילו פעולות מצד מוסדות חינוך נחשבות אפליה מינית בלתי-חוקית. התקנה, שאומצה בשנת 1972, אינה עוסקת בזהות מגדרית. אך הנהלת בית הספר הסתמכה על פרשנות מחודשת של תקנה זו, מטעם משרד החינוך הפדרלי, שנתפרסמה לא-מכבר ואשר קובעת כי אפליה בשל זהות מגדרית נחשבת לאפליה מינית ועל כן היא אסורה.

ישיבות מועצת ההנהלה של נובה, עד אז פורום ישנוני, היו עד מהרה לזירות

יולדות ג'

" הוא בוכה לגמרי כמו בחורה, אפשר לתת לו הורמונים כבר מעכשיו אם תרצו..."

עימות. פעילי קבוצות להט"ב, כגון קבוצת התמיכה למשפחות של טרנסג'נדרים "Transforming Families" (כלומר "משפחות בהשתנות" וגם "מְשָׁנִים משפחות") והקליניקה המשפטית "צדק מגדרי", נקהלו בהמוניהם לשיבות, הביאו את עורכי הדין שלהם, הפגינו ודחפו את ילדיהם הטרנסג'נדרים המתייפחים לדבר על הצקות ועל ניסיונות התאבדות – לדברי אמילי זינס, אם ותיקה לתלמידים במוסד.

הורים שפקפקו במדיניות המוצעת תויגו כקנאים חשוכים. "הגחיכו אותנו, לעגו לנו, והאשימו אותנו בשנאה ובערות, למרות תארי הדוקטור שלנו", אמר טום לין, אב לארבעה תלמידים בנובה. עצם חופש הביטוי של ההורים הועמד תכופות בסימן שאלה. באחת משיבות המועצה ביקש עורך הדין של נובה מיושב ראש המועצה להפסיק דיון, והזהיר כי אזכור של התיקון הראשון לחוקה (המכונן את חירויות הביטוי, ההתאגדות והדת) בפי אחד ההורים עלול להתפרש כיצירת "אווירה עוינת" אסורה.

בדצמבר 2015 שכרה הנהלת נובה פסיכולוג חינוכי פעיל להט"ב כדי שיכשיר מורים וירצה על סוגיות טרנסג'נדריות בערב "חינוך הורים". משסירבה ההנהלה לאפשר הצגת דעה חלופית בפורומים הללו פנו הורים לעורך דין מקומי שידבר על היבטים מדעיים ומשפטיים של טרנסג'נדריות. הם נאלצו לשכור אולם בבית הספר ולדאוג לאבטחה משטרתית בעקבות הודעה על פעילות מחאה מתוכננת נגד ההרצאה. לדברי חבר-לשעבר במועצת בית הספר, עורך הדין של נובה אסר על חברי המועצה לנכוח בהרצאה הזו, בטענה שעצם נוכחותם שם עולה לכדי מעשה-בריונות.

בחודש שלאחר מכן אישרה מועצת המנהלים של בית הספר מסמך זמני מקיף של מדיניות "הכלה מגדרית". בהמשך הוכרזה מדיניות זו כקבועה. על פיה, תלמיד יכול לבחור את מגדרו גם בלי אישור רפואי. בית הספר חייב לעבוד עם תלמידים טרנסג'נדרים על "תכנית מעבר-מגדר מותאמת אישית". תלמידים רשאים להשתמש בחדרי שירותים, חדרי הלבשה וחדרי לינה בטיולים המיועדים למין השני. זכותם גם לקבוע באיזה שם יקראו להם ובאיזה מין דקדוקי ידברו אליהם. משאומצה המדיניות, המליצה ועדה מטעם המוסד להכריז על כמה מחדרי השירותים בבית הספר כ"ניטרליים מגדרית" ולהותיר אחרים כ"בינאריים מגדרית... (שירותי בנים/בנות בכיניים המסורתית)".

למרות כל השינויים הללו, משפחת אדוארדס העזיבה את בנה מנובה בפברואר 2016. ב-24 במארס מילאה המשפחה טופס תלונה במחלקה לזכויות האדם בעיריית סנט-פול, בטענה כי בית הספר מנע מ"בתנו" את היכולת "לעבור שינוי מגדר באופן בטוח ובזמן הנכון". קובלנתם העיקרית הייתה על כי הנהלת נובה התעקשה ליידע הורים אחרים על זכותם (על פי חוק המדינה) להוציא את ילדיהם משיעורים בנושאי טרנסג'נדריות. הדבר, כתבו, "הראה כי בית הספר אמביוולנטי, במקרה הטוב, כלפי

זכויותיהם של תלמידים עם אי-התאמה מגדרית וטרנסג'דרים".

עד 14 באוקטובר 2015 נובה הייתה מוסד פורח, שמשפחות בעלות השקפות שונות פעלו בו בשמחת-צוותא של עשייה משותפת. מאותו יום ואילך השתררו עליו חשדנות ומרירות. חברויות נחרבו, ומשפחות רבות עזבו. שנת הלימודים הנוכחית נפתחה עם 94 תלמידים פחות.

שקר גלוי ובוטה

מה עומד מאחורי התנועה הטרנסג'נדרית, אותו צונאמי תרבותי שהצליח לקרוע לגזרים אפילו מוסד שמרני כמו האקדמיה הקלאסית נובה? אידיאולוגיית הטרנסג'נדר צועדת בחסות דגל הקדמה והחשיבה הנאורה. אך טענתה היסודית – שהאדם יכול לשנות את מינו – היא "שקר גלוי ובוטה", לדברי ד"ר פול מק'יו ששימש במשך 26 שנה פסיכיאטר ראשי בבית החולים ג'ונס הופקינס בבולטימור. בית החולים הזה היה מחלוצי הניתוחים לשינוי מין, אך חדל מכך משנתגלה במחקר כי הדבר אינו משפר את בריאותם הנפשית של המטופלים.

כל תא ותא בגופו של אדם מעיד על מינו, שכן בכל תא נמצאים כרומוזומי XY אצל זכרים ו-XX אצל נקבות. המין אינו "מיוחס" לאדם בלידתו. אפשר לזהותו באופן אנטומי עוד כשהעובר במעי אמו. "אצל יונקים, כגון בני האדם, הנקבה יולדת צאצאים והזכר מפרה את הנקבה", מסביר מק'יו בגיליון המיוחד של כתב העת 'ניו אטלנטיס' מסתיו 2016, "מיניות ומגדר: ממצאים ממדעי הביולוגיה, הפסיכולוגיה והחברה" – סקירת ספרות נרחבת שכתב עם ד"ר לורנס מאייר מבית הספר לרפואה באוניברסיטת ג'ונס הופקינס. "אין שום דרך מקובלת נוספת למיון ביולוגי של המינים".

אנשים הסובלים מהמצב הפסיכולוגי הידוע כ"דיספוריה מגדרית" חווים אי-התאמה ניכרת בין מינם הביולוגי לבין "זהותם המגדרית", המוגדרת כתחושה סובייקטיבית ופנימית של היות גבר או אישה. הדיספוריה המגדרית מופיעה במהדורה החמישית, העדכנית, של 'מדריך אבחוני וסטטיסטי להפרעות נפשיות', הפרסום הרשמי של האגודה האמריקנית לפסיכיאטריה הידוע בשמו המקוצר DSM-5. היא נמנית עם משפחה של הפרעות פסיכולוגיות הכוללת גם אנורקסיה, הפרעת דיסמורפיה של הגוף, והפרעת-זהות של שלמות הגוף (BIID). חולי אנורקסיה נתונים לאמונת-שווא שהם שמנים; הלוקים בדיסמורפיה של הגוף מתמכרים למחשבה שהם מכוערים; חולי הפרעת-הזהות של שלמות הגוף מזדהים כנכים, אף שגופם שלם, ולעתים הם מבקשים לכרות איברים בריאים או לפגוע בניתוח בעמוד השדרה שלהם.

אצל גברים, כותב מק'יו, הדיספוריה המגדרית מעוגנת בדרך כלל במשיכה ארוטית. שונה הדבר אצל ילדים. הם "מגיעים לתפיסות שלהם על מין" בשל "מגוון קונפליקטים וטרדות פסיכו-סוציאליות של ילדים. ביניהם "קונפליקטים סביב

האפשרויות, הציפיות והתפקידים הקשורים על פי תפיסתם למינם הנתון – ומניחים ששינוי המין יקל על הקונפליקטים הללו או אף יפתור אותם”.

דיספוריה מגדרית קשורה תדיר לבעיות נפשיות שהתקיימו אצל האדם קודם לכן, כגון חרדה, דיכאון, לקויות הקשת האוטיסטית והיסטוריה של התעללות מינית או של טראומה גופנית או נפשית. על פי ד”ר קנת צוקר, ששימש שנים רבות מנהל קליניקת הזהות המינית לילדים ולנוער ולמשפחה במרכז להתמכרויות ולבריאות הנפש בטורונטו, בין יתר “הגורמים המכשירים את הקרקע להפרעה או תורמים להתמדתה” נמנים קשיים חברתיים עם בני הגיל, פסיכופתולוגיה אצל ההורים, וחיזוק הורי להתנהגויות המזוהות עם המגדר השני במהלך התקופה הרגישה של התגבשות הזהות המגדרית. מידת יכולתו של ילד לפתור דיספוריה מגדרית מושפעת תדיר מעמדותיהם של הוריו: סיכויי ההצלחה משתפרים אם ההורים ממזערים את הבעיה – היפוכו של מה שעושים הורים בעלי אידיאולוגיה טרנסג’דרית כגון בני הזוג אדוארדס.

למרבה השמחה, על פי DSM-5 רובם המכריע של הילדים ובני הנוער המתמודדים עם דיספוריה מגדרית “מזדהים” עם מינם הנתון בהגיעם לבגרות או קודם. ההערכות נעות בין 70 ל-95 אחוזים. הטיפול הטוב ביותר לסובלים, לדברי מק’יו, הוא ייעוץ ותרפיה משפחתית.

ניסוי בלתי מבוקר בילדים

עד לא מכבר טופלה דיספוריה מגדרית אצל ילדים ונוער באמצעות “המתנה תוך השגחה” או בייעוץ. אולם בשנת 2007 הציג ד”ר נורמן ספאק מבית החולים לילדים בבוסטון מסלול טיפולי חדש שפותח בהולנד, ועד מהרה היה טיפול זה לנורמה. כיום, ילדים ונוער השואפים ל”הקצאה מחודשת של מגדר” מתחילים תהליך שיקשור אותם למערכת הרפואית בתלות לכל החיים. בדרך כלל, הם מקבלים סביב גיל 13 מעכבי הבשלה מינית, וסביב גיל 16 הם מתחילים ליטול הורמונים של המין הנגדי: בנים מקבלים אסטרוגן ובנות סטוסטרון. חלקם ניגשים לבסוף לניתוח “הקצאה מחודשת של מין”. ניתוח זה עשוי לכלול כריתה של שני השדיים – אצל נערות בנות 16 בלבד – והסרה או “יצירה” של אברי מין.

הורמוני המין הנגדי מעוררים את התפתחותם של סממני מין משניים של המין השני, כגון צמיחת זקן ושפם אצל בנות והתנפחות רקמת החזה אצל בנים. רוב השינויים האלה נפסקים ברגע שהמטופל מפסיק ליטול את ההורמונים. אברי המין המלאכותיים הנבנים בניתוח, פינים ונרתיקים, אינם מתפקדים כמקביליהם הטבעיים. שום טיפול אינו יכול לגרום לגבר ביולוגי להיכנס למחזור חודשי או ללדת; שום טיפול אינו יכול לגרום למי שנולדה בת לייצר זרע ולהיות לאב ביולוגי.

טיפול שינוי מגדר כרוכים בסיכונים של ממש. מעכבי ההבשלה עוצרים את הגדילה

ומקטינים את צפיפות העצם. בנות הנוטלות טסטוסטרון עלולות לפתח פצעי בגרות קשים או להיתקף עצבנות, תוקפנות וחוסר איזון רגשי. שימוש בהורמונים כרוך בהשגחה רפואית לכל החיים בשל שורת תופעות לוואי מסוכנות, ביניהן סרטן ופיקת עורקים (תרומבוזיס) חמורה.

בנטילת הורמוני מין נגדי בידי צעירים וצעירות, הסכנה החמורה ביותר היא כנראה אובדן הפוריות. לדברי ד"ר מישל קרְטְלָה מהקולג' האמריקני לרפואת ילדים, עקרות היא תוצאה בלתי-נמנעת של נטילת הורמונים כאלה בידי ילדים טרם ההבשלה המינית, או בידי מתבגרים שנטלו קודם לכן מעכבי הבשלה. למתגברים שכבר הבשילו מומלץ לשקול הקפאת ביציות או זרע לפני תחילת השימוש בהורמונים. "אם בן-העשרה שלכם עשוי ביום מן הימים להוליד ילד, חשוב להתעניין בשימור זרע לפני תחילת הטיפול", מייעץ להורים בית החולים לילדים בסיאטל, ומוסיף כי אצל ילדות המקבלות טסטוסטרון, השינויים "עלולים להיות בלתי-הפיכים". "חשוב מאוד שמטופלותים המתחילימות טיפול [מנקבה לזכר] יהיו בטוחותים שזה המסלול שהם רוצימות לעבור", מזהיר אתר בית החולים. למרות כל אלה, בית החולים לילדים בסיאטל תומך מכל לב בטיפולי שינוי מגדר לילדים, ובאוקטובר האחרון נפתחה בו מרפאה מיוחדת לטיפולים כאלה.

בקיצור, טיפולי הקצאת המין המחודשת בילדים היו לניסוי-ענק בלתי מבוקר. גישה כה בלתי-מדעית לטיפולים בלתי-הפיכים ומשני-חיים היא דבר שאיננו אמור לעלות על הדעת בעידן של רפואה "מבוססת ראיות", כאשר אישור פדרלי לתרופה חדשה מותנה בדרך כלל בניסויים קליניים ממושכים.

מעטות הן הראיות לכך שטיפולי שינוי מין אכן מועילים לצעירים בעלי דיספוריה מגדרית. 'היזו בע"מ', מכון מחקר מוערך מאוד הבדוק את בטיחותן ואמינותן של טכנולוגיות רפואיות, ערך ב-2014 סקירה מקפת של הספרות המדעית על טיפולים בדיספוריה מגדרית. הדירוג הנמוך ביותר ניתן בסקירה זו למתן מעכבי הבשלה והורמוני מין נגדי לילדים. נמצא כי הספרות המחקרית על שיטה זו "דלילה מדי, והמחקרים שישנם מוגבלים מכדי שאפשר יהיה להסיק מהם מסקנות".

הטיפול בדיספוריה המגדרית, שהיא ביסודה בלבול פסיכולוגי, באמצעות הורמונים או ניתוחים לשינוי מין דומה בעיני מקי'ו לטיפול באנורקסיה באמצעות שאיבת שומן. הוא מציין כי המחקר המעמיק ביותר למעקב אחר אנשים שעברו ניתוחים להקצאה מחודשת של מין, מחקר שוודי משנת 2011, העלה כי בקרב אנשים אלה, בהשוואה לקבוצת ביקורת, ניסיונות ההתאבדות שכיחים כמעט פי חמישה, וההתאבדויות שהצליחו שכיחות פי 19. השיטה, אם כן, חסרת אחריות. היא מותירה את בעיותיו הפסיכולוגיות של המטופל, שהיו התשתית לדיספוריה שלו, בלתי מאובחנות ובלתי מטופלות.

"גברים ששינו את מגדרם אינם נעשים נשים, ונשים ששינו את מגדרן אינן נעשות גברים", מסכם מק'יו. "הם נעשו לגברים נשיים ולנשים גבריות, זיפיים או חיקויים של המין שהם 'מזדהים' איתו. ובוה טמון העתיד הבעייתי שלהם".

לפני חמישים שנה, דיספוריה מגדרית אצל ילדים ונוער הייתה כמעט בלתי-ידועה. כיום, לעומת זאת, על פי הדו"ח של מק'יו ומאייר, "מתרבות ההפניות לטיפולים הורמונליים וכירורגיים להקצאה מחודשת של מין, ורבים מטיפים להתחיל בתהליכים אלה בגילים צעירים יותר". בבריטניה, מספר ההפניות של ילדים למרפאות לדיספוריה מגדרית עלה ב-50 אחוז משנת 2011 לשנת 2012 – כך דיווח 'הטיימס' הלונדוני ב-2013. קבוצת התמיכה 'טרנספורמינג פמיליז' בסנט-פול במינסוטה, עירה של האקדמיה הקלאסית נובה, טוענת שבקבוצה הצעירה שלה, לגילאי ארבע עד שמונה, כבר יש 25 ילדים.

מדוע נמשכים בני נוער לפנטזיה הטרנסג'נדרית למרות סכנותיה? מבט רחב וחשוב מספק דו"ח משנת 2003 שכותרתו "מחוברים מטבע ברייתם: הטעון המדעי החדש בזכות קהילות סמכותיות" (Hardwired to Connect: The New Scientific Case for Authoritative Communities). המחקר מומן בידי המכון לערכים אמריקניים, ימק"א ארה"ב ובית הספר לרפואה על שם גייזל בקולג' דרטמות, וחתומים עליו 33 מדענים בכירים, רופאים ואנשי מקצוע בתחום בריאות הנפש.

הדו"ח מזהיר כי הילדים בארצות הברית חווים "משבר" ב"בריאות הנפש וההתנהגות". שיעור חסר תקדים מקרבם נאבק בחרדה, בדיכאון, באלכוהוליזם, בליקויי התנהגות ובמחשבות אובדניות. על פי מחקר המובא בדו"ח, שיעור החרדה המדווח בקרב כלל אוכלוסיית הילדים בארצות הברית בשנות השמונים היה גבוה משיעורם בקרב הילדים המטופלים אצל פסיכיאטרים בשנות החמישים. הדו"ח מייחס זאת בראש ובראשונה להתמוטטות המשפחה ומוסדות חברתיים בסיסיים נוספים, שהחלישה את הנורמות המוסריות וההתנהגותיות ושללה מן הילדים "קהילות סמכותיות" שסיפקו לאורך הדורות ביטחון, משמעות ותכלית.

בשנים שעברו מאז פרסום הדו"ח, ההתמוטטות החברתית החמירה. הילדים ובני הנוער חיים בעולם של בידור ורשתות חברתיות רווי-סקס. אין זה מפתיע שעוד ועוד ילדים מייחסים את הבלבול והדכדוך שלהם לכך שהם "לכודים" בגוף של המין השני. הטרנסג'נדריות השיגה מעמד פולחני, כדברי מק'יו. מתבגרים יכולים להיכנס לצ'אטים ברשת, לשוחח בז'רגון טרנסג'נדר, ולקנות בחנויות מקוונות גופיות משטיחות-חזה, פנינים מלאכותיים והלבשה תחתונה לטיפוח פנטזיית שינוי המין שלהם.

במקומות רבים באמריקה יש לארגוני להט"ב גישה נוחה לאוכלוסייה פגיעה זו, הודות לחוקים נגד בריונות והצקות במדינות מסוימות, והודות לקידום זכויות הטרנסג'נדרים

בבתי הספר בידי השלטונות הפדרליים. באקדמיה הקלאסית נובה, אומרת אמילי זינוס, "פעילי מגדר הפכו את שינוי המין למעשה נחשק, וארגוני להט"ב יצרו סביב הנושא תרבות סלבריטאים". לדבריה, ארגון הלהט"ב 'אוטפונט מינסוטה' 'מחלק פרסים לילדים שהיו 'רוזה פארקס של בית הספר', בניסיון לשנות את המדיניות ואת התרבות שם. כמה מפתה היא האפשרות להפוך בן לילה לגיבור זכויות אזרח מפורסם ומגניב!".

שתיקה להגנת הקריירה

איך קרה שמדינה הגאה כל כך בנאמנותה למדע נפלה טרף לאידיאולוגיה המיוסדת על טענת השקר שהאדם חופשי לבחור את מינו? מסע הצלב הטרנסג'נדר קשור בטבורו למערכה העכשווית למען נישואים חד-מיניים. שניהם נובעים מאותו מעיין פילוסופי, המגלים שינוי קיצוני בתפיסת טבע האדם בחברה שלנו.

ההשקפה המקראית, שעיצבה את תרבות המערב במשך 1,600 שנה, גורסת שאלוהים ברא את האדם – גוף ונפש – מתוך מחשבה וכוונה בעולם שיש בו סדר ותכלית. אלא שבהשקפה הבתר-נוצרית, המשתלטת כיום במהירות על המערב, אין מקום לאלוהים בעולם ולתכלית בטבע. האדם המקראי היה ל"אדם הפסיכולוגי", ואת הנשמה החליף העצמי, כדברי הפילוסוף פיליפ ריף. העצמי הצף בחופשיות, הפטור ממגבלות המציאות, אמור עתה לעצב את "זהותו" בכוחו היוצר של הרצון.

האדם הבתר-נוצרי רואה את גופו כטאבולה ראוה: לוח חלק, נטול תכתיבים מוקדמים, המחכה שהזהות תצויר על גביו; כחומר ביד הרצון. כדי כך, שככל שהעצמי החדש של אדם מנוגד יותר לטבע, כך הוא יכול לטעון ליותר "אותנטיות". אופנת הקעקועים והפירסינג הוא חלק מהעניין. התשוקה להשתחרר מהנתונים האנושיים הטבעיים ומגבולותיהם מוכרת עוד מימי קדם. היא הייתה בעלת אופי גנוסטי בעולם העתיק והיא כזו גם בעולם המודרני. הגנוסטיקה פוסלת את המציאות החומרית ורואה אותה כרעה. את גאולת הפרט היא מחפשת בידע עליון ונסתר, המצוי רק בידי יודעי ח'ן. על סמך הידע הזה היא יוצרת מין מציאות מאגית מכחישנית שעל פיה אין דבר העומד בפני הרצון.

מסע הצלב הטרנסג'נדר של זמננו עשוי להתפרש כביטוי עכשווי להכחשה זו. הוא סמכותני במהותו, כמו כל מיזם גנוסטי לאורך השנים. הטבע וההיגיון הפשוט עומדים לו לרועץ. ב"עולם החלומות הגנוסטי" הזה, כפי שכינהו פעם אריק פוגלין, "אי-הכרה במציאות היא העיקרון הראשון". מבקרים הדבקים בהפניית תשומת הלב אל המציאות מטופלים בהשתקה או בשלילת מהימנותם. כי אם קולם יישמע ברמה, עולם הפנטזיה הגנוסטי יתפורר.

השלטונות הסובייטיים השתיקו את מתנגדיהם בדפיקות על דלתם באישון ליל.

בארצות הברית, הנשק הנבחר הוא נשיאת שם זכויות האדם. מבקרי אידיאולוגיית הטרנסג'נדר מוקעים כקנאים – אשמים בחטא היחיד שנותר בעולמנו הבר-נוצרי. בדרך זו מחסלים מאמיניה הכנים של תנועת הטרנסג'נדר כל דיון מנומק, משרטטים כלבנם את גבולות השיח המוסרי, ומפנים את הבמה לאנקדוטות מכמירות לב על סבל והתאבדות המזכות אותם באהדה ובתמיכה של הציבור. במקביל, באצטלה של מלחמה על זכויות הפרט, הם מגייסים את כוחה השלטוני של המדינה לכפיית סדר יום פוליטי ותרבותי מסוים.

מטיפי הטרנסג'נדריות מקימים בעזרת הורמונים, ניתוחים ומשטיחי-חזה כפר-פוטיומקין שנועד לשכנע בממשות האשליה שעולמם המאגי מיוסד עליה. כאשר הם דורשים מהציבור כולו להשתמש ב"כינויי גוף מועדפים", מערכת מלאכותית של כינויי גוף המבקשת לקעקע את הבינאריות המגדרית של השפה, הם מזנים את הלשון. תחת ידם הופכת השפה האנגלית מכלי לתקשור מציאות למכשיר תעמולתי שנועד לקדם תכנית פעולה.

ממשל אובמה הוא חוד החנית במסע הצלב הזה. משרד החינוך ומשרד המשפטים מאיימים על בתי הספר בתביעות פליליות ובמניעת תקצוב אם לא יאמצו את מטרותיה של תנועת הטרנסג'נדר. משרד הבריאות והשירותים ההומניטריים מנסה לחייב רופאים לטפל בילדים הלוקים בדיספוריה מגדרית בהורמונים של המין הנגדי גם אם לדעתם טיפולים אלה מסוכנים. הממשל הפדרלי גם מדרבן מדינות להטיל איסורים על טיפולים שאינם עולים בקנה אחד עם הנחותיה של אידיאולוגיית הטרנסג'נדר.

מספר מרפאות הזהות המגדרית לילדים מאמיר במהירות. לדברי ד"ר מישל קרטלה מהקולג' האמריקני לרפואת ילדים, כיום יש לפחות ארבעים כאלו. עוד ועוד מרכזים רפואיים מציעים למבוגרים ניתוחי הקצאה מחודשת של מין שעד לאחרונה הוצעו רק בקומץ מרפאות פרטיות, או במדינות זרות דוגמת תאילנד. אפילו בית החולים ג'ונס הופקינס מתכונן להציע ניתוחים כאלה כבר בתחילת 2017.

כיום, לדברי ד"ר קרטלה, "יש ויכוח נמרץ, אף כי מודחק" בין רופאים, מטפלים ואקדמאים סביב טיפולים אגרסיביים חדשים בדיספוריה מגדרית אצל ילדים ונוער. אולם רוב אנשי המקצוע שותקים. "הם אומרים שאם ידברו בגלוי זה יהיה סוף הקריירה שלהם". אחדים מהם כותבים בשמות בדויים באתר הביקורתי YouthTransCriticalProfessionals.org. קרטלה מספרת על מקרהו של ד"ר קנת צוקר, מגדולי המומחים בעולם בתחום הזהות המגדרית אצל ילדים, ותומך נלהב בזכויות להט"בים. בשנת 2015 הצליחו פעילו להט"ב לגרום להפסקת עבודתו כמנהל המרפאה לזהות מינית לילדים, לנוער ולמשפחה בטורונטו לאחר שלושים שנה בתפקיד זה. חטאו של צוקר: הוא טען שהדרך הטובה ביותר לעזור לילדים

בגיל החביון הלוקים בדיספוריה מגדרית היא ייעוץ שיסייע להם להתאים את זהותם המינית למינם הביולוגי.

בשנים הקרובות, אידיאולוגיית הטרנסג'נדר תוסיף לקטב את החברה ולצמצם את המרחב האזרחי המשותף, מקום שם ליברלים ושמרנים עדיין יכולים לחיות בדו-קיום פורה – כפי שקרה באקדמיה הקלאסית נובה. בטווח הארוך תוסלם המתקפה על מוסדות המשפחה והדת, שק החבטות הבלתי נדלה של כל תנועה טוטליטרית.

כשהראש מנותץ בקיר המציאות

האם ניתוקה של האידיאולוגיה הטרנסג'נדרית מהמציאות יקשה עליה להחזיק מעמד? יש כמה סיבות לקוות שהתשובה חיובית.

ראשית, הקשיים הכרוכים במימושה המעשי עשויים להרתיע. מדיניות "הכלה מגדרית" המחייבת בנות להשתמש בחדרי שירותים ומקלחת משותפים עם בנים טרנסג'נדרים תיתקל, קרוב לוודאי, בהתנגדות גוברת. הניסיון לחייב שימוש ב"כינויי גוף מועדפים" בדיבור על מבולבלי-מגדר – כגון, באנגלית, *xe, hir, zir* ו-*they* כלשון יחיד – כרוך בפרוורסיה לשונית כה עזה שכישלוננו נראה בטוח. בעיר מיניאפוליס, למשל, מחויבים עכשיו קציני משטרה לשאול טרנסג'נדרים מהם כינויי הגוף המועדפים עליהם ולדבר איתם בהתאם. פייסבוק מציעה עתה למשתמשיה שאינם חפצים להודות כזכרים או נקבות יותר מחמישים מגדרים אפשריים. ככל שהציבור נחשף לעוד השלכות של "הנזילות המגדרית" – החופש לבחור מגדר אחד היום, מגדר אחר מחר – כך אפשר לצפות שעיקרי האמונה של התנועה הטרנסג'נדרית ייתפסו כאידיאולוגיה ולא כמדע.

שנית, קוצר ידו של הקמפיין הטרנסג'נדרני להבטיח אושר לסובלים מדיספוריה מגדרית, חזקה עליו שיתבהר לעין כול. מחיריו של טיפול זה יזדקרו אף הם לעין רואים. גברים ונשים שקיבלו טיפול משנה-חיים ובלתי-הפיך ל"הקצאה מחודשת של מיין" בגיל שבו עוד לא היו להם כלים שכליים ורגשיים לתת לכך הסכמה-מתוך-ידיעה יתחילו מן הסתם להגיש תביעות נזיקין על תופעות הלוואי הממרות את חייהם, ובכללן אובדן הפוריות.

שלישית, מסע הצלב הטרנסג'נדרני עלול לעורר מתקפת-נגד פמיניסטית. זה עשרות שנים שהפמיניזם טוען כי בנות נוטות לשחק בבובות ובנים במשאיות לא בגלל תכונות ביולוגיות מולדות אלא בגלל נורמות חברתיות דכאניות. פעילי הלהט"ב נדרשו, לצורכי ההסברה שלהם, לתחבל טיעון הפוך: שתשוקתו של ילד לשחק בבובות, או לרקוד כמו ביונסה, מוכיחה שהוא "ילדה שנלכדה בגופו של ילד". ספק אם הפמיניזם יבליג זמן רב על טענה כזו. היא מערערת על יסודות אמונתו. האם נשות קריירה קשוחות הן בעצם "גברים" שנלכדו בגוף נשי?

ולבסוף, אך מתבקש הוא שקבוצות-אינטרס נוספות ינסו לרכוב על גב הצלחתה של תנועת הטרנסג'נדר, והדבר יהפוך כל ניסיון לנהל מדיניות ציבורית כלשהי לבלתי-אפשרי. שרת המשפטים בממשל אובמה לורטה לינץ' התעקשה לאחרונה שבתי ספר יתחשבו בתפיסה העצמית של ילד בגן וינהגו בו כבילדה. מה יקרה כשאדם הסובל מהפרעת-זהות של שלמות הגוף יזדהה כגידם וידרוש קצבאות נכות? ומה אם בעל-עסק לבן המזדהה כשחור ידרוש להשתתף במכרז ממשלתי המיועד לבני מיעוטים? ומה דינה של אישה בת ארבעים הרואה עצמה אזורחית ותיקה ודורשת גמלת זקנה? על סמך מה יוכלו הרשויות לדחות את הדרישות הללו? כאשר נכנסים לעולם של פנטזיה, כאשר המציאות מאבדת את חשיבותה, אי אפשר לדעת באיזו נקודה תנתץ החברה שלנו את ראשה המוטח בקיר המציאות; אך אפשר לדעת שבנקודה זו או אחרת הדבר יקרה.